

Arrest

nr. 127 399 van 24 juli 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 3 maart 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 18 december 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 maart 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 september 2010 huwde verzoeker in Turkije met S.Y., die de Belgische nationaliteit bezit.

1.2. Op 9 maart 2011 werd een visum lang verblijf met het oog op gezinshereniging (type D) verleend door de Belgische ambassade in Ankara.

1.3. Op 2 mei 2011 werd verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.4. Op 18 december 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit zijn thans de bestreden beslissingen, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: A.

Voorna(a)m(en): A.

Nationaliteit: Turk

Geboortedatum: 20.10.1987

Geboorteplaats: Yunak

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980: 4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat betrokkenen niet meer op het gezamenlijke adres wonen. Immers, sinds 30.08.2013 staat betrokkene ingeschreven in de Bergstraat 28 te 3970 Leopoldsburg. Dit terwijl de echtgenote van betrokkene nog steeds woonachtig is in Maasmechelen.

Artikel 42quater, §1, laatste lid stelt: Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Betrokkene werd uitgenodigd om documenten aan te brengen die zijn sociale en economische integratie in België aan te tonen zoals vereist in artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene betekende deze uitnodiging op 8.10.2013 en brengt volgende bewijzen aan:

- Inburgeringsattest: deze cursus is een verplicht traject dat dient gevolgd te worden en vormt geen bezwarend element om terug te keren naar zijn land van herkomst. Tevens is het geen bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie in het Rijk.*
- Bijlage uit het staatsblad en attest van aansluiting voor zelfstandigen: een winkel uitbaten is niet voldoende om aan te tonen dat hij op economisch gebied op die mate zou geïntegreerd zijn dat dit een bezwarend element zou zijn bij een terugkeer naar zijn thuisland. Immers, het hebben van een job/inkomen in een min of meer basisvoorwaarde om een menswaardig bestaan te kunnen leiden.*
- Twee turkse attesten: deze zijn niet vertaald, zodoende kunnen wij de inhoud hier niet van kennen en worden deze niet in overweging genomen.*
- Arbeidsovereenkomst, loonfiches en attest van tewerkstelling: uit de documenten blijkt dat betrokkene sinds mei 2013 een contract van onbepaalde duur heeft. Hierbij worden loonfiches ingediend. Aangezien het contract pas sinds mei 2013 inging kan er bezwaarlijk worden gesproken over langdurige tewerkstelling die een bezwarend element zouden vormen bij een terugkeer naar het thuisland.*

Betrokkene is eveneens pas 26 jaar is hier sinds 2011 in België en kreeg zijn F-kaart in 2013. Deze elementen vormen de mening dat betrokkene nooit op die mate geïntegreerd kan zijn dat een terugkeer naar het thuisland ernstige zou toebrengen aan betrokkene.

Bijgevolg wordt het verblijfsrecht van betrokkene dan ook ingetrokken.

“Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een tweede middel wordt de schending aangevoerd van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), het materieel motiveringsbeginsel en artikel 42^{quater}, § 4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst verder naar *“het arrest HvJ 13-02-1985, 267/83, Diatta, punten 20-22 en HvJ 08-11-2012, C-40/11, lida, punt 58”*.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd, verwijst naar artikel 42^{quater}, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet en stelt dat zijn verblijfsrecht niet had mogen worden beëindigd. Uit de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie blijkt duidelijk, zo betoogt hij, dat een lidstaat geen einde mag maken aan het verblijfsrecht van een derdelands echtgenoot van een Unieburger wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is, maar het koppel nog niet uit de echt gescheiden is.

2.2. De verwerende partij benadrukt dat er geen gezamenlijke vestiging meer is en voert geen verder verweer aangaande het voormelde standpunt van de verzoekende partij.

2.3. Artikel 42^{quater}, §1,4^o, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° (...)

2° (...)

3° (...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

5° (...).”

2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een *“afdoende”* wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

2.5. Kernvaststelling in de bijlage 21 is dat er geen gezamenlijke vestiging meer is van verzoeker en zijn echtgenote.

2.6. Daargelaten de vraag of er sprake kan zijn van een beëindiging van het verblijfsrecht in geval van echtgenoten die niet langer gezamenlijk gevestigd zijn, gelet op het arrest 121/2013 van 26 september 2013 waarin het Grondwettelijk Hof oordeelde dat artikel 42ter, §1, 4° van de Vreemdelingenwet, om in overeenstemming te zijn met artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2004/38/EG, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie, zo dient te worden geïnterpreteerd dat de zinsnede *“of er [...] geen gezamenlijke vestiging meer [is]”* niet slaat op de in die bepaling bedoelde echtgenoot of partner, wat volgens het Hof ook blijkt uit het gebruik van het woord *“of”*, maar enkel op de andere familieleden die een verblijfsrecht in het

kader van gezinshereniging hebben verkregen (overweging B.36.8. in voormeld arrest), interpretatie die gelet op de identieke bewoordingen in artikel 42^{quater}, §1, 4°, van de Vreemdelingenwet ook op deze bepaling lijkt te slaan (zie overweging B.38.4), moet worden vastgesteld dat het loutere feit dat echtgenoten niet meer samenwonen niet kan leiden tot de beëindiging van het verblijfsrecht. Overeenkomstig het arrest Diatta van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen van 13 februari 1985 (zaak 267/83) en vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten en is samenwonen niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Er kan dan ook niet besloten worden tot een gebrek aan een gezamenlijke vestiging louter omwille van het gegeven dat de verzoeker en zijn echtgenote niet langer samenwonen op hetzelfde adres.

Een en ander klemt des te meer nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij in feite wel op de hoogte is van het gegeven dat de niet-samenwonen op zich niet volstaat in het geval van een nog niet ontbonden huwelijk. Immers, zo staat te lezen in een instructie aan de burgemeester aangaande een samenwonencontrole dat moet worden nagegaan *“of er sprake is van een relatie of gezinscel tussen beiden. Deze informatie is noodzakelijk voor de Dienst Vreemdelingenzaken om eventueel over te gaan tot intrekking van de verblijfskaart van de partner van betrokkene. Gezien de ontwikkelingen in de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is het noodzakelijk voor de Dienst Vreemdelingenzaken om de motiveringen in de weigeringsbeslissingen aan te passen. [...]”*.

De motivering, opgenomen in de bestreden beslissing, is derhalve niet afdoende om te kunnen besluiten tot een wettige toepassing van artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet. Het middel is in de besproken mate gegrond leidt tot de nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van verblijf.

Het gegeven dat de beslissing tot beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk wordt en derhalve moet worden vernietigd.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bijlage 21. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing houdende aflevering van een bevel om het grondgebied te verlaten van 18 december 2013 worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juli tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS